

דחל מדחלת על כל העולם

במדינה

תורמים

גוונים חומים

כאשר איל-העיתונות אקסל ציינאר שפרינגר גר תרם כמעט מיליון דולר למוזיאון ישראל, קמה צעקה גדולה, ששככה מהר מאד, כי מקובל במיקרים מסוג זה בארץ.

שפרינגר, שכמעט כל עיתון או שבועון שני המופץ בגרמניה הוא של בית-ההוצאה שלו (ליתר דיוק: 39.5% של כל תפוצת העיתונים והשבועונים בגרמניה הוא של 16 עיתוני שפרינגר), תואר כגרמני הגון, בעל כוונות טובות, חסידופי בהתנהגותו וכדומה.

ישו והניאנצ'אים. אלא שהשבוע, כאשר החליט שפרינגר לטגור את אחד מ-16 שבועונים, עליו הפסיד ב-21 שנות קיומו 30 מיליון מארק (21 מיליון לירות יש-ראליות), ונזכר כמה אנשים בכמה עובדות מעניינות.

השבועון שנסגר בגלל מיעוט תפוצתו (375 אלף בלבד), נקרא קריסטל (גביש), וכדי להתרחק ממגמת העירום המציפה את שבועוני גרמניה, העמיד פנים של שבועון חינוכי-כביכול.

ומה היה חינוכי בעיניו של שפרינגר חסר-הרופא? סידרות אינסופיות על מכונת הכיבוש הנאציים ברוסיה ובאפריקה (תחת פיקודו של רומל), וסיפורים בהמשכים על חיי הטייסים והצוללנים הגרמנים של מל-חמת העולם השנייה.

הדברים הגיעו לכך, ששרות עיתונות מכור בד החשיד את השבועון קריסטל ב"גוונים חומים".

עורה לכך העובדה ששפרינגר שיחק לפני כמה שנים עם הרעיון למנות את אחד מ-16 משתתפים הפוריים ביותר של עיתון, אחד פאול קראל, לעורך.

רק שפאול קראל ידוע יותר בשמו הלא-ספרותי, פאול שטייטל, לשעבר קצין-העיתון נות של שר-החוזר הנאצי יואכים פון-ריכט טרופ.

גם השנה, בה הופיע שפרינגר כתורם נדיב בירושלים, לא התאפק קריסטל על פירסם סידרה לא-אוהדת-במיוחד-ליהודים על חיי ישו. סידרה שגונתה נמצאות עליידי ה-תוע המרכזי של יהודי גרמניה, שהצהיר כי "היא מסוכנת לפחות באותה מידה כמו ה-גילויים של הניאנצ'אים".

משפם

שושנה והאסימונים

שלושים ושבעה אסימונים נגנבו מקיוסק בחולון. כעבור יומיים, הציעה אותם שושנה ברוזני (22) לבעל הקיוסק לקנייה מ-חדש, ונעצרה.

נציג המשטרה ביקש משופט השלום יהודי טרייביש, שיעצור את שושנה לחמישה ימים, וימנע את בקשתו: "למרות ששושנה שיתפה פעולה עם המשטרה, וסיפרה לנו מי האיש שנתן לנו למכור את האסימונים לבעל הקיוסק, אנחנו טוענים שהיא שותף לעבירה לאחר מעשה, ושחזרה יפריע למהלך ה-חקירה".

אמא שלך תהיה הקצינה. "מה יש לך להגיד?" שאל השופט את שושנה. "אורי ני שופט, אני בכלל לא שותפה לענין הזה. עברתי ברחוב, ופגשתי שם את אחד השכנים שלי, מרדכי אלימלך, כשבידו היו מספר אסימונים".

"אלימלך סיפר לי כי מצא אותם, וביקש ממני למכור אותם בקיוסק בשבילו. בגלל שהוא מסוכסך עם בעל הקיוסק, אני כמו טיפשה הלכתי לקיוסק, ואחרי זה עצרה אותי המשטרה".

"אני לא יודעת למה המשטרה רוצה לע-צור אותי, אורני השופט. בשביל לתפוס אותו אני צריכה להיות בינתיים במעצרי?" השופט טרייביש, שלא רצה ששושנה תמצא בחברת פרוצות בבית-המעצר, מצא דרך של פשרה. הוא מיהר להסביר אותה לשושנה:

"תראי שושנה, את עוד בחורה צעירה. אני לא רוצה שתשבי בבית-הסוהר כאבד כביר. אני מציע לך שהאמא שלך תהיה ה-פעם הקצינה בבית, ושם יהיה בית-הסוהר שלך במשך שלושה ימים. אסור יהיה לך ללכת לעבודה, ולצאת בכלל מהבית עד יום שני בצהריים, כדי שהמשטרה תוכל לחפש בשקט את אלימלך. אם את מסכימה לכך — תוכלי לחזור מיד הביתה".

"בחיי שהשופט טוב כמו אמא שלי", אמרה שושנה, והלכה לשבת במעצר אצל אמא שלה.

כלה מטקסטיל

ביום החמישי האחרון, במלון אכדיה בהרצליה, התאספו כל אילי-הכלכלה הישראלים, וחסגו את החתונה של **גאולה לנדאו ורמי לפין**.

בין האילים היו כל מיני פושטירגל פוטנציאלים, אבל היו שם גם אילן, וסחרוב, ורוזוב ויעקובוביץ, ועוד שש מאות איש נוספים.

גאולה לנדאו, הכלה היתה קשורה כל ימיה לעסקי הטקסטיל. היום היא בת 22, ולפני שנתיים היא כבר היתה יפהפיה גדולה, ירוקת-עיניים וחומת-שיער, והיא יצאה אז עם **סמי יעקובוביץ**, בנו של יעקובוביץ, מיליונר הטקסטיל.

כימות החול היא היתה מבלה עם יודיה בחחילה המפוארת של אביו, בהרצליה-פיתוח, ויום-שבת אחד החליטו השניים לבלות את החיקאנד בטבריה.

בדרך חזרה הם נסעו במהירות של מאה וארבעים קילומטר לשעה, כפי שטוענת המשטרה, והמכונית שלהם התהפכה באוויר חמש פעמים, ונשארה מוטלת על גבה.

גאולה נפצעה ברגליה, וסמי שבר את הגב. הוא שכב בבית-החולים, ואחר כך הבריא, אבל לה נשארו צלקות ברגליים.

היא לא התעצלה, תבעה אותו למשפט, ודרשה ממנו פיצויים על שהשחית לה את היופי

גאולה ורמי

שלה. השופט שאל אותה מה תעשה אם תקבל את הפיצויים, והיא ענתה שתסע לאמריקה, ותעשה שם ניתוחים פלסטיים.

השופטים שללו מסמי את הרשיון לשנתיים, ואלצו אותו לתת לגאולה פיצויים. גאולה לקחה את הפיצויים, נסעה איתם לאמריקה, ובהזדמנות חגיגית זו, הכירה איש חדש בשם הטקסטיל.

האישה החדש היה **רמי לפין**, מהנדס-טקסטיל, שלמד באנגליה באוניברסיטת לידס, בן לאב עשיר, בעל בתי-חרושת לטקסטיל, ואח לשלושה אחים, שהוא המבוגר ביניהם (24), ונוסף לכל זה בחור יפה-תואר. הם החליטו להתחתן בישראל, ולנסוע ממנה לקנדה, כדי שהמהנדס הצעיר יוכל להמשיך להשתלם שם בטקסטיל.

בחתונה, שבה השתתפו עשרי-הארץ, היתה הכלה לבושה בשמלה ארוכה עם פרוחה, ומכוסה בתסרוקת גבוהה. הרב קוק, שהוא קרוב של החתן, הכניס אותם מתחת לחופה, וכל זה, בסך הכל, עלה כעשרים אלף לירות. אולי אפילו פחות.

ואחרי זה אנשים עוד שואלים מדוע הטקסטיל כליך מצליח בארץ.

ההוללת המהוללת

הקשר של **מנדי רייסדייוויס** עם החוגים הדיפלומטיים עדיין לא ניתק. היא עברה אמנס ארץ, היא התחתנה, החוגים הדיפלומטים השתנו מאוד, אבל הקשר נשאר אותו הקשר.

את הלורדים והשליטים הבריטיים היא כבר שכחה לגמרי, ובמקום זה היא מיוודת עכשיו עם דיפלומטים אמריקאיים וצרפתיים. זה התחיל כשמנדי, כדי לא לקלקל את ההרגלים האנגליים הטהורים שלה, יצאה עם מכנסיים לבנים וזוג רקסות, לשחק טניס בקאנטריקלאב.

תוך כדי מישחק היא פגשה את **זולורד ברבור**, שגריר ארצות-הברית בישראל, ו-לאחר כמה מישחקים התברר להם שיש להם די הרבה נושאים משותפים לשיחה, כמו טניס וספורט. ולכן הוא הבטיח לה, באלה ובשבועה, שהוא יבוא לפתיחת המועדון שלה, וגם יביא את החברים הכי טובים שלו. יום השבת עבר והיום הרביעי הגיע. ב-יום הרביעי נערכה במלון **הילטון** תצוגת תסרוקות מפוארת. בתצוגה השתתפו המון אנשים חשובים, וביניהם אפילו שגריר צר-פת בישראל.

כשהטקס הרשמי נגמר, הודיע הקריין של התצוגה: "עכשיו תגיש הדוגמנית המהוללת מנדי רייסדייוויס פרחים לשגריר צרפת בישראל".

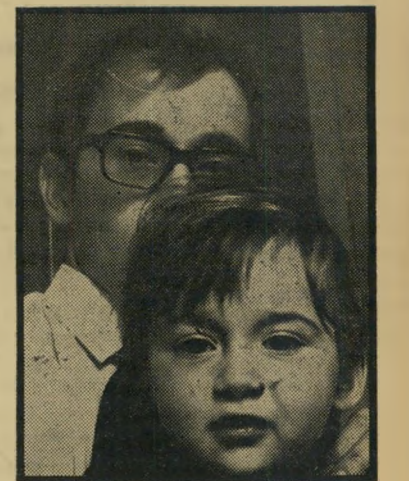
ומנדי, הבחורה המהוללת הזאת, עזדה לה בצעדים קלילים על שטיח אדום, חייכה אל השגריר, שחיך אליה בחורה, והשיטה לו יד והוא הושיט לה את אותו הדבר, ואחר כך היא הגישה לו את הפרחים, והוא אמר לה תודה רבה.

וכיוון שגם איתו התברר שיש לה נושאים משותפים, כמו פרחים ותסרוקות, אומרים שגם אותו היא הזמינה לפתיחת הדיסקוטק שלה. ואומרים כמו כן, שאם היא תמשיך ככה, הפתיחה הזאת תהיה ארוע דיפלומטי מאוד.

הבן האובד

כשז'אן-פייר ירד מהמטוס, במל-התעופה של לוד, הוא החיוק בירו האחת מזודה, ובידו השניה תינוק קטן, עטוף בהרבה הרבה חיתולים.

וכשפיקדי המכס חייכו אל התינוק, ושאלו את ז'אן-פייר מי הוא ובן כמה הוא, ענה

ז'אן-פייר ובנו

להם ז'אן-פייר שהוא הבן שלו, והוא בן שבעה-עשר חודש.

אף אחד לא שאל את הילד הקטן איפה האמא שלו, כי הילד עוד לא ידע לדבר. אף אחד גם לא שאל את ז'אן-פייר את אותה השאלה, כי זה לא יפה לשאול שאלות כאלה.

וז'אן-פייר לקח את התינוק תל-אביב,

החיים בארץ, כמו בכל מקום אחר, בלי אשה ואמא, הם קשים מאוד. הבחורות של הדיסקוטק אמנם מתנדבות מפעם לפעם לשי-מור על הילד, אבל גם הילד וגם האבא לא מאושרים מהסידור הזה.

בשבוע שעבר הוא ביקש מאיוו בחורה לשמור על הילד, וכשהוא חזר הביתה הוא מצא בדירה שלו את המשטרה, שהחזיקה את התינוק בידים, והרדימה אותו. התברר שהבחורה הסתלקה לה, התינוק התחיל לצרוח ולהעיר את השכנים, והשכ-נים הזעיקו את המשטרה. ז'אן-פייר מבין שהמצב לא יכול להימשך כך, והוא מחפש בחורה שתוכל להיות אמא לילד שלו. בינת-יים הוא מתחיל להתגעגע נורא לאמא ה-אמיתית, ומקוה שהיא עוד תחזור.

האם נבוז ט...?

● משוררת ידועה, שהתגרשה מ-בעלה, מנהלת רומאן סוער עם אחד מכלכלניה הבכירים של מפלגה או-פואיציונית?

● אישיות ירושלמית ידועה הטי-לה את ביצועה של תוכנית פיתוח גיאוגרפית דווקא על אדם מסויים, וכל זאת כדי שיוכל להיפגש עם אשתו של זה, מתוך בטחון מוחלט כי במועדים קבועים וידועים יהיה הבעל עסוק בעבודתו?

● בקרוב עומדת להתגרש דוגמ-נית, לאחר שבעלה התאהב בבת-עשירים?

והשתקע איתו בעיר הגדולה. הוא שכר די-רה, מצא עבודה כברמן באה-פרופו, וכש-הוא היה הולך לעבודה הוא היה משאיר את הילד לבד בבית.

אבל הילד, למרות שמלאו לו רק שבעה-עשר חודשים, לא רצה להישאר לבד, וכ-ז'אן-פייר היה הולך לעבודה, הוא היה יוצא מהבית, והולך לאיבוד. פעם אחת מצאו אותו ברחוב, ופעם אחת מצאו אותו באחד ממגרשי המכוניות של ד.

בלילות, כשהוא היה נשאר לבד, הוא היה מעיר את השכנים בצעקותיו, ובימים, כש-ז'אן-פייר היה ישן, הוא היה ממשיך את הבכי של הלילה.

התינוק של ז'אן-פייר לא נולד בלי אמא, להיפך. כשהוא נולד, היו האבא שלו והאמא שלו נושאים. האבא שלו, שקיבל מאביו ירושה גדולה, בתנאי שישתמש בה החל מגיל עשרים ואחת, והאמא שלו, **סילביה**, בחורה מהעיר בורדו, מבית עשיר, חיו בשלום ובעושר ובמותרות.

האבא של ז'אן-פייר היה מנהל במשרד-המשפטים, אדם ידוע מאוד בצרפת. בזמן המלחמה, כשהנאצים לקחו כבני-ערובה חמי-שים מכובדים צרפתיים, נלקח בין המכובדים גם האבא של ז'אן-פייר, וכשהנאצים ירו בכל בני-הערובה, נורה גם האבא של ז'אן-פייר.

כשהבן של ז'אן-פייר הגיע לגיל של שבעה-עשר חודש, לקחה האמא שלו את תפציה, ואת הכסף, וברחה, והשאירה את האבא והבן לבדם. "אין הרבה נשים שנותנות כ-מתנה לילד", מעיר על זה האבא באירוניה עצובה.

כיון שהוא ביקר כבר שש פעמים קודם-לכן בישראל, הוא החליט לעלות אליה ול-השתקע בה, וזה מה שהוא עשה. אלא ש-